

РЕШЕНИЕ

№ 433

гр. София, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ СТ.
ХАЗЪРБАСАНОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разглежда докладваното от СИЛВИЯ СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА
Гражданско дело № 20231110106671 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Образувано е по искова молба на „В“ ЕООД (предишно наименование „...“) срещу И. К. В., с която са предявени два обективно кумулативно съединени иска по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД, вр. с вр. чл. 6 ЗПФУР, чл. 9, ал. 1 ЗПК, с цена на исковите 1137.06 лв.

В исковата молба ищецът „В“ ЕООД твърди, че между страните е налице облигационно правоотношение по договор за кредит, но поради неизпълнение на задълженията на ответника, моли да бъдат съдебно установени следните вземания на ищеца, както следва: сумата от 1100.00 лева, представляваща главница по договор за кредит № 9794900002/16.03.2020 г., ведно със законна лихва от 27.05.2022 г. до изплащане на вземането и сумата от 37.06 лева, представляваща договорна лихва за периода от 16.03.2020 г. до 15.04.2020 г. За сумите е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.08.2022 г. по ч. гр. д. № 27916/2022 г. по описа на СРС, 141 състав. Ищецът твърди, че на основание Договор за кредит № 9794900002 от 16.03.2020 г., сключен между ищцовото дружество, в качеството му на кредитодател и ответника, в качеството му на кредитополучател, е предоставил на последния сума в размер на 1100,00 лева, представляваща главница и чиста стойност на кредита. Посочва, че договорът за кредит бил сключен за период от 30 дни, с падежна дата 15.04.2020 г., като върху главницата била начислена и договорна лихва в размер на 37,06 лева. Излага, че срокът на договора започнал да тече от датата на превеждане на сумата по кредита по сметка на каса на „...“ на кредитополучателя, а именно на 16.03.2020 г. Посочва, че последната редовна падежна дата по договора била 15.04.2020 г., на която дата ответникът е следвало да изплати задължението си в пълен размер, в противен случай същата изпадал в просрочие. Сочи, че ищцовото дружество е търсило различни способи за доброволно изпълнение на процесното задължение, но плащане на същото не било извършено от ответника. За посочените задължения в производството по ч. гр. д. № 27916/2022 г. по описа на СРС, 141 състав е издадена заповед за изпълнение по чл.

410 ГПК от 04.08.2022 г, като длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение. Ето защо, ищецът предявява искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД за установяване в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите по издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.131 ГПК ответникът И. К. В. е депозирал отговор на исковата молба, в който оспорва авторството на електронното изявление за сключване на процесния договор за кредит да изхожда от него.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на [чл. 235, ал. 2 ГПК](#), намира **за установено от фактическа и правна страна следното:**

Предявени са положителни установителни искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.240, ал.1 и ал.2 ЗЗД, вр. чл. 6 ЗПФУР вр. чл.9 ЗПК.

Въз основа на заявление вх. № 106799/27.05.2022 г. е издадена заповед за изпълнение от 04.08.2022 г. по чл.410 ГПК за: сумата 1 100,00 лева, представляваща по договор за кредит № 9794900002/16.03.2020 г., ведно със законна лихва за период от 27.05.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 37,06 лева (тридесет и седем лева и 06 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 16.03.2020 г. до 15.04.2020 г. В срока по чл.414 ГПК длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение. В срока по чл.415 ГПК съдът е предявил установителни искове за установяване съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение.

Основателността на предявения иск се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: 1.наличие на облигационно правоотношение между страните по делото по сключен по договор за кредит с № 9987409001/01.07.2014год.; 2. срок за погасяване на заема и размер на задължението; 3. предаване на договорената сума на заемополучателя; 4.настъпила изискуемост на вземането.

Представен е договор за кредит № 9794900002/16.03.2020 г., сключен между „В“ ЕООД (предишно наименование „...“) и И. К. В., при следните параметри: сума на кредита: 1100 лв.; срок на кредита: 30 дни; ГПР – 49,7 %; ГЛП – 40,99 %; общо задължение по кредита: 1284.57 лв.

Регламентацията на договора за потребителски кредит се съдържа в Закона за потребителския кредит, като в чл. 9 е прието, че това е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при което потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК е писмена – на хартиен или друг траен носител; по ясен и разбираем начин; в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Законодателят е дал дефиниция и на понятието „траен носител“ в § 1, т. 10 от ДР на ЗПК, а именно това е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация.

Законът за потребителския кредит допуска възможността договорът за потребителски кредит да бъде сключен от разстояние, като в този случай съгласно чл. 5, ал. 9 от ЗПК, кредиторът трябва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр

съгласно приложение 2, а според чл. 5, ал. 13 ЗПК, когато договорът за предоставяне на потребителски кредит е сключен по инициатива на потребителя чрез използването на средство за комуникация от разстояние по смисъла на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, което не позволява предоставяне на преддоговорната информация на хартиен или друг траен носител, както и в случаите по ал. 10 (при използването на телефон като средство за комуникация или друго средство за гласова комуникация от разстояние), кредиторът, съответно кредитният посредник, предоставя преддоговорната информация посредством формуляра по ал. 2 незабавно след сключването на договора за потребителски кредит.

В случая от съдържанието на общите условия на „...“ ЕООД се установява, че реда за сключване на договора за потребителски кредит е следният. Съгласно т. 1.1. от ОУ кредитополучателят подава искане за отпускане на кредит в съответствие с формуляра, предоставен на началната страница – www.vivus.bg, при партньор на кредитора или по телефон. За да завърши регистрацията на профила на кредитополучателя, той трябва да получи, да се запознае и да приеме условията на договора за кредит на началната страница по реда, предвиден в общите условия /т. 1.3 от ОУ/. Бланката на стандартния европейски формуляр за предварителната договорна информация е налична на началната страница на кредитора, достъпна е на профила на кредитополучателя, както и във всеки един от офисите на партньорите на кредитора и е част от документите, които се предоставят след като кредитополучателят избере конкретна сума и срок за връщане на кредита /т.1.4/. След подаването на искането за отпускане на кредит, кредитополучателят потвърждава истинността на всички данни и декларира, че няма обстоятелства, които биха могли негативно да засегнат платежоспособността му /т.1.5/. След регистрация, стандартният европейски формуляр и проект на договора за кредит /включващ специалните условия на договора за кредит и общите условия/ се предоставя на кредитополучателя на началната страница или на хартиен носител и кредитополучателят трябва да прочете договора и ако го приеме, трябва да го подпише електронно, като натисне бутон „Подпиши“. За избягване на съмнение, с натискането на бутона „Подпиши“ от кредитополучателя се счита, че същият е получил предварителната договорна информация под формата на стандартния европейски формуляр, подписал е всяка страница на договора за кредит и на общите условия, доколкото същите са представени на траен носител, включително в подсигурен PDF формат, който не позволява да бъдат изменяни. С подписването на договора за кредит кредитополучателят потвърждава, че желае да сключи договора за кредит с кредитора и се съгласява кредиторът да преведе сумата на кредита по сметката на кредитополучател или по избран алтернативен начин. С потвърждаването по настоящата точка на потвърждаването му по електронна поща от кредитора и извършването на паричния превод, след като предварително кредитополучателят го е приел на началната страница или подписал на хартиен носител. За целта, след като кредитополучателят натисне бутон „Подпиши“ съгласно т. 1.8. кредиторът изпраща на кредитополучателя потвърждение под формата на имейл на посочения в профила на кредитополучателя адрес, с който потвърждава сключването на договора за кредит. Страните изрично се съгласяват съобщенията по електронната поща, потвърждаващи приемането на договора за кредит, да имат силата на саморъчни подписи в съответствие с чл. 13, ал. 3 ЗЕДЕП.

С оглед описания начин на сключване на процесния потребителски кредит се налага извод, че с предоставянето на лични данни и изпращане на искането за кредит до кредитора, потвърдено чрез натискането на бутона „Подпиши“, следва да се приеме, че клиентът-кредитополучател изявява своята воля за сключването на договора и приема общите условия. Предвид това, настоящият състав приема, че по делото е установено, че процесния договор за кредит за сума в размер на 1100 лева е бил сключен от ответника, поради което и възраженията за оспорване на авторството на изявлението по сключване на договора са неоснователни.

Ищецът е изпълнил задължението си за предоставяне на уговорената сума в размер на 1100 лв., видно от представеното платежно нареждане за превод на отпусната сума по договор за кредит № 9794900002.

Процесният договор е сключен по реда на ЗПФУР, където е предвидена възможността за предоставяне на парични кредити от разстояние, като отношенията между страните в тази връзка се уреждат електронно. Сключването на договора става не чрез подписването му от заемополучателя, а посредством избиране на изпратена му препратка на съответна интернет страница на заемодателя, като чрез активиране на въпросния линк се счита, че потребителят е потвърдил съгласието си по договора. Във връзка със специфичните характеристики на сключения договор е без значение дали на ответника е бил предоставен екземпляр от договора или пък от общите условия към него, тъй като с избора си да активира съответната препратка потребителят е приел условията на съглашението. Дали същият се е запознал предварително с общите условия и дали ги е приел, в случая е без значение, защото той е имал тази възможност преди да направи online избора си за сключването на договора. С извършване на това фактическо действие последният се валидира и страните се задължават по него, а наред с това се считат и обвързани от общите условия, които са неразделна част от съглашението, без да е необходимо по отношение на клаузите от тях да се изразява отделно волеизявление за приемането им. Още повече, че изрично в тези общи условия в чл. 3 /л. 11/ е записано, че договорът за кредит се счита за сключен и влиза в сила на датата на потвърждаването му по електронната поща от кредитора и извършването на паричния превод, след като предварително кредитополучателят го е приел на началната страница. Посочено е още, че страните изрично се съгласяват съобщенията по електронна поща, потвърждаващи приемането на договора за кредит, да имат силата на писмени подписи, в съответствие с чл. 13, ал. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис. Поради което, с натискане на линка за потвърждение се декларира запознаване и съгласие с условията на договора, което пък е предпоставка за превеждане на съответната заемна сума по банковата сметка.

По отношение на втората предпоставка от фактическия състав на предявения иск – срок за погасяване на заема и размер на задължението, от представения по делото договор за кредит с № 9794900002/16.03.2020 г. се установява, че ищцовото дружество е предоставило на ответника заем в размер на 1110 лева, която сума ответникът е следвало да върне в 30-дневен срок – до 15.04.2020 г.

Относно настъпилата изискуемост на вземането се установява, че ищцовото дружество е предоставило на ответника заем в размер на 1100 лева, която сума ответникът е следвало да върне в 30-дневен срок – до 15.04.2020г. Следователно крайната падежна дата на сключения договор е настъпила, поради което претендираното вземане е станало изискуемо на 15.04.2020 г.

Същевременно липсват доказателства, а и твърдения, ответникът да е извършил каквито и да е плащания по процесния договор за кредит. С оглед изложените съображения предявеният иск за главница е основателен и доказан изцяло.

По отношение на претенцията за начислена договорна лихва върху главницата от 1100 лева, съдът счита претенцията за основателна, тъй като е уговорена изрично дължимостта и – чл.6 от Общите условия по договора за кредит. С отговора на исковата молба не са въведени никакви правопогасяващи възражения досежно тази претенция, поради което същата се явява дължима.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 25 лв. разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда на основание чл.78, ал.8 ГПК в размер на 100 лв. в исковото производство, както и разноски в заповедното производство в размер на 49,12 лв. държавна

такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „В“ ЕООД (предишно наименование „...“), ЕИК 202393458, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „...“, иски по чл.415 ГПК, във връзка с чл.6 ЗПФУР, във връзка с чл.9 ЗПК, че И. К. В., ЕГН: ***** и адрес: гр. София, ул.... и адрес за призоваване: гр.Русе, ул. „...“, дължи сумата 1 100.00 лева (хиляда и сто лева), представляваща главница по договор за кредит № 9794900002/16.03.2020 г., ведно със законна лихва от 27.05.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 37.06 лева (тридесет и седем лева и 06 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 16.03.2020 г. до 15.04.2020 г., за които суми е издадена Заповед от 04.08.2022 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по частно гражданско дело № 27916/2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА И. К. В., ЕГН: ***** и адрес: гр. София, ул.... и адрес за призоваване: гр.Русе, ул. „...“ да заплати на „В“ ЕООД (предишно наименование „...“), ЕИК 202393458, седалище и адрес на управление гр. София, ул. „...“, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **224.12 лв.** разноси за заповедното производство и исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____